

urážlivá skutečnost byla uvedena nebo sdělena, nýbrž i, by způsob, jak se to stalo, nevybočil z mezí veřejného zájmu (viz Hrabánek-Milota, Nové československé právo tiskové str. 214). Podle toho je však stížnost, doličujíc zmatek čís. 9 b) na zcestí, když jen popírá, že úmysl obžalovaného směřoval k hájení veřejného zájmu, poněvadž okolnost ta by byla právně nezávažná.

Právem však stížnost uplatňuje zmatek neúplnosti rozsudkového výroku o rozhodných skutečnostech podle čís. 5. — — — —

O omluvitelném omylu ve smyslu § 6 odst. 2 b) zák. čís. 108/33 sb. z. a n. lze mluvit jen, byly-li dokázány aspoň takové okolnosti, pro které skutečnosti, o něž jde, mohly býti důvodně pokládány za pravdivé. Při řešení otázky, byly-li tu takové okolnosti, nesměl nalézací soud ponechat stranou vytčené výsledky průvodního řízení, neboť má pro otázku omluvitelného omylu v souzeném případě zajisté závažný význam, zda stromky soukromým obžalobcem zasázené byly skutečně stromky ovocné, pokud se týče zda policejní komise zjistila, že šlo o stromky ovocné, a zda obžalovaný, který si podle vlastního doznání opatřil svoje informace od Josefa Š-y a Františka N-a, tudíž přímo od členů zmíněné již policejní komise, od nich věděl, neb aspoň při normální bedlivosti mohl se od nich dovědět, že se obci ztratily stromky okrasné a že stromky u soukromého obžalobce nalezené byly stromky ovocné. Při tom bude ovšem též zapotřebí zhodnotiti význam těchto okolností v souvislosti s ostatními okolnostmi v průvodním řízení již najevo vyšlými. Nutno zejména věnovati pozornost otázce, proč bylo přes to, že stromky u soukromého obžalobce nalezené byly podle zprávy policejní komise stromky ovocné, pokračováno v šetření, proč zejména starosta P. sám podepsal prohlášení ze dne 14. února 1933 a proč prohlášení to později zase odstranil. Jelikož není vyloučeno, že by nalézací soud, kdyby se byl náležitě vypořádal s vytčenými okolnostmi, dospěl v příčině prvního obvinění k jinému úsudku, co se týče otázky omluvitelného omylu, jde v uvedeném směru skutečně o závažnou neúplnost rozsudkového výroku ve smyslu § 281 čís. 5 tr. ř.

Čís. 4972.

Odvolal-li se jen obviněný, není odvolací soud aprávněn (§§ 477 odst. 2, 281 čís. 11 tr. ř.) změnití trest vězení na trest tuhého vězení, třebaže jej vyměřil kratší dobou, než soud první stolice.

(Rozh. ze dne 9. dubna 1934, Zm II 91/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem krajského jako odvolacího soudu v Olomouci ze dne 24. července 1930 byl ve výroku o trestu pokud byl Vilému N-ovi vyměřen trest tuhým vězením v trvání 10 dní zostřeného 1 postem porušen zákon v ustanovení § 477 odst. 2 tr. ř., výrok ten se zrušuje a obviněnému Vilému N-ovi vyměřuje se podle § 460 tr. zák. znovu trest, a to trest prostého vězení v trvání 10 dnů, jedním postem zostřeného.

D ů v o d y:

Rozsudkem okresního soudu v Olomouci ze dne 19. března 1930 byl Vilém N. uznán vinným přestupkem zpronevěry podle § 461 tr. zák. a odsouzen ku trestu vězení v trvání 3 týdnů zostřeného jedním postem týdně. Z rozsudku toho odvolal se jen obviněný, neboť státní zastupitelství od ohlášeného veřejným obžalobcem odvolání ustoupilo. Krajský jako odvolací soud v Olomouci rozhodnutím ze dne 24. července 1930 odvolání obviněného do výroku o vině zamítl, vyhověl však jeho odvolání do výroku o trestu a vyměřil podle § 460 tr. zák. za použití § 260 b) tr. zák. trest tuhým vězením v trvání 10 dní zostřeným jedním postem.

Odvolací soud nebyl oprávněn k odvolání pouze obviněného trest vězením prvním soudem vyměřený změnit na trest tuhého vězení, třeba co do trvání vyměřil trest kratší dobou než soud první stolice; neboť trest tuhého vězení je přísnější nežli trest jednoduchého vězení, třeba by doba tuhého vězení byla kratší, než doba vězení jednoduchého. Výrok odvolacího soudu o trestu je stížen zmatečností § 468 čís. 3 (§ 281 čís. 11) tr. ř. Bylo proto zmatečnými stížnostmi, vznesenými generální prokuraturou podle §§ 33 a 479 tr. ř. na záštitu zákona vyhověti a podle § 292 tr. ř. rozhodnouti, jak ve výroku uvedeno.

Čís. 4973.

Odhlášení a vzdání se řemeslné živnosti (pekařství), která nebyla provozována s více než čtyřmi pomocníky (§ 341 ex. ř.; § 1 čís. 45 živn. ř.), není mařením exekuce po rozumu § 1 zák. čís. 78/1883 ř. zák.

(Rozh. ze dne 10. dubna 1934, Zm I 157/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 20. ledna 1933, jímž byl obžalovaný uznán vinným přechinem zmaření exekuce podle § 1 zák. ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák., zrušil však podle § 290 tr. ř. z úřední povinnosti napadený rozsudek v celém rozsahu a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Z d ů v o d ů:

Nejvyšší soud jako soud zrušovací při přezkumu napadeného rozsudku zaujal názor, že pekařská živnost obžalovaného, jsouc podle § 1 č. 45 živnostenského řádu v doslovu podle zákona ze dne 5. února 1907 ř. z. živností řemeslnou, byla by jako taková vzhledem k výslovnému předpisu § 341 ex. ř. možným předmětem exekuce vnucenou správou neb propachtováním jen, kdyby bylo zjištěno, že ji obžalovaný provozoval s více než čtyřmi pomocníky. Nebylo-li tak tomu, nezakládalo by odhlášení a vzdání se jí obžalovaným objektivní skutkovou podstatou přechinu § 1 zák. o maření exekuce proto, že živnost, které se obžalovaný odhlášením u politické správy vzdal, neodpovídá pojmu »majetkového předmětu« ve smyslu uvedeného právě zákonného ustanovení, neboť